

1.

Zwerfkat wist zelf niet waar ze vandaan kwam. En als ze het wel geweten had, was ze het weer vergeten. Soms als ze met een volle maag lag te rusten in de zon, kwamen er vage herinneringen boven. Een veilig, warm plekje in het stro. Een lief likkende tong. Samen met broertjes en zusjes lauwe melk drinken uit de warme moederbuik. Samen spinnend in een warm kuiltje. Wat ze wel zeker wist is dat ze ineens alleen was. Moederziel alleen. Ze mauwde hard in de donkere nacht. Maar hoe hard ze ook krijste en hoe ver ze ook liep, ze bleef alleen. Er was niemand die haar hoorde, die haar optilde en haar verzorgde.

De volgende herinnering was dat ze eten vond. In het zwakke schijnsel van een straatlantaarn lag het op de stoep. Een bakje frites met een stukje frikadel. Na die eerste keer wende ze langzaam maar zeker aan haar zwerversbestaan. Aan de pijn van de eenzaamheid, een voortdurend gevoel van knagende honger.

De tijd heelt alle wonden, zeggen ze, en misschien is dat wel waar. Hoe dan ook, Zwerfkat wende aan het leven zonder vaste woon- of verblijfplaats. Nadat ze de eerste maanden doorgekomen was, overleefde ze nog een seizoen – hoe, dat wist ze nauwelijks meer.

Toen kwam de winter. Die eerste winter kon ze zich goed herinneren. Het vroom weken achter elkaar en er lag sneeuw. Als ze in die barre tijd niet Pjerro had ontmoet, was die eerste winter ook haar laatste geweest.

Pjerro is een jongen die werkt in een Italiaans restaurant. De eerste keer mauwde Zwerfkat luid op de koude binnenplaats achter het restaurant. Of mauwen, het was meer huilen. Waarom wist ze niet meer. Had ze het koud of was ze hongerig? Het enige wat ze nog wist is dat ze zich heel erg alleen voelde. Pjerro stak zijn hoofd om de keukendeur en zag in een donker hoekje Zwerfkat zitten. Ze was broodmager en doornat van de sneeuw. Hij griste, toen de kok even bezig was met het snijden van de groente, een kippenpootje van de plank. Pjerro wilde het buiten voeren aan Zwerfkat, maar toen hij er aankwam zette ze het op een lopen. Pjerro liet het kippenpootje liggen op de plek waar ze had gezeten en trok zich terug.

Zodra de kust vrij was sloop Zwerfkat terug. Voorzichtig besnuffelde ze het stukje vlees. Een paar weken eerder had ze meegemaakt dat ze na het eten van vlees dat ze onder een struik had gevonden ziek geworden was. Maar het kippenboutje rook goed en ze was zo hongerig dat ze niet lang aarzelde en het helemaal opat.

Na die eerste keer ging ze elke winteravond naar de binnenplaats van het Italiaanse restaurant. Meestal kwam Pjerro snel opdagen om haar wat vlees of vis te brengen. Na een week liet Zwerfkat zich door hem aaien. Er waren dagen dat ze zich nog meer verheugde op Pjerro's aaiende hand dan het voedsel dat hij meebracht. Op die dagen begon ze al te spinnen als ze hem zag. En als hij het eten voor haar neerzette en zijn warme hand in haar nekje kroelde, knorde ze zo luid dat ze er zelf van schrok. Niet altijd liet Pjerro zich zien, maar dan stond er wel een bakje met eten voor haar klaar. In een gekantelde kartonnen doos had hij het voor haar achtergelaten. Zwerfkat kon Pjerro's geur aan de rand van de doos ruiken en dan wist ze dat ze het vlees veilig kon eten. Dankzij de goede zorgen en de aandacht van Pjerro kreeg Zwerfkat meer zelfvertrouwen. Omdat ze wist dat ze elke dag kon rekenen op een bakje eten op de binnenplaats van het restaurant, hoefde ze niet meer naar voedsel te zoeken.

Ze vond een vast plekje om te rusten in een verwaarloosd hoekje van een garage. Vlakbij een rooster waardoorheen warme lucht blies, zodat het er nooit vroom. Er lag een stapel banden onder een afdakje. En een paar oude lappen.

Er lekte regenwater in een oude pan waaruit ze kon drinken. Ze hield tijd over en kon de wereld om zich heen een beetje gaan verkennen. En omdat ze wist dat er altijd één iemand was die haar aardig vond, kon ze al die nare katten die tegen haar bliezen, al die verschrikkelijke honden die tegen haar gromden en al die vijandige mensen die stenen naar haar gooiden, beter verdragen. Ze voelde aan dat er behalve Pjerro ook andere aardige en interessante wezens moesten zijn. Ten slotte wist ze nog ergens diep van binnen dat haar moeder en haar broertjes en zusjes ooit veel van haar gehouden hadden. En dat zij veel gehouden had van hen. Zou ze hen ooit weer zien? En zou ze hen dan herkennen?

